

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

(Římanům 5,1-5)

5. ledna 2022

Milé sestry a bratři,

naděje neklame, vzkázal nám apoštol a my se z této naděje radujeme a držíme se jí. Zvláště nyní v čase počátku nového roku, o němž náš nový premiér Petr Fiala pověděl, že bude nejtěžší v novodobých českých dějinách. Není důvod mu nevěřit.

Přesto, a právě proto se držíme naděje. Pavel jako pravověrný a rodilý Žid, který v Ježíši z Nazaretu, který byl také Žid, poznal Mesiáše, měl naději téměř dědičně v krvi, a nikdy ji neztratil, i když měl občas namále. Nedal si ji nakonec vzít nikým a ničím, ani nespravedlností světa, soudů nebo církve. Naopak, chlubil se utrpením, které ho nezlomilo, ale naopak jej posílilo ve vytrvalosti, z níž pramení osvědčenost, jejímž ovocem je pak ještě větší naděje.

Možná to máte doma podobně jako já, že teprve až nyní po všech svátečních hektických dnech v klidu otevíráte knížky, které jste si rozbalili u vánočního stromku. Já jsem si přál a dostal knihu od Jonathana Sackse, někdejšího hlavního rabína Spojené hebrejské kongregace Commonwealthu, jmenuje se Velké partnerství. Sacks v ní píše o smyslu života a víry v jediného Boha, a když o smyslu života, pak také o naději, kterou Izrael dal světu, však posuďte sami, jak je to inspirující.

„Monoteismus obdařil život smyslem, vykoupil jej z tragičnosti. Řekové rozuměli pojmu tragédie lépe než kterákoliv jiná kultura předtím i poté. Naproti tomu starověký Izrael i přes své nesčetné útrapy nic takového jako pocit tragédie neznal. Dokonce ani neměl pro tento pojem ve svém jazyce výraz. Monoteismus představuje principiální porážku tragédie ve jménu naděje. Svět bez náboženské víry je svět postrádající setrvalý důvod k naději. Takový svět se sice může vyznačovat optimismem, ale to je zcela něco jiného a mnohem povrchnějšího.“

Hned jsem si vzpomenu na Sofokla a jeho Antigonu, Elektru nebo Oidipa. Jejich tragické příběhy jsou nejen nešťastné, ale navíc jsou nevratně spojeny s osudem. To ovšem v biblických příbězích starého ani nového zákona nenajdeme. Čeká nás zřejmě skutečně těžký rok, ale právě proto, že nejsme osudově předurčeni ke tragickému konci, máme naději. Dokonce se chlubíme nadějí, jak napsal Pavel. Když si navíc představíme, čím vším v dějinách naši starší bratři ve víře, Židé, prošli, pak jsme jejich příkladem ještě více posíleni v naději. Žádný exil, deportace, zničení prvního ani druhého chrámu, pogromy, a nakonec ani holocaust jim naději nevzal. A my křesťané ze všech národů, kteří jsme na onu ušlechtilou olivu Izraele naroubováni, se nejvíce radujeme z naděje v Kristu, protože ani smrt neměla nad ním vrch.

Milé sestry a bratři, nevíme, co všechno nás potká v roce 2022, ale rozhodně si nenechejme vzít naději, protože nic není osudově dáno. A hlavně nezapomeňme, že všechno utrpení a složitosti života nám pomohou k vytrvalosti, osvědčenosti a k posílení naděje, která neklame. Buďme proto více než optimisty.

Pán s Vámi

Bronislav Matulík